

ZILVER BLAD

- 03 *Waarom een slimme vrouw niet De Slimste Mens mag worden*
- 06 *Wervik leeftijdsvriendelijke gemeente*
- 08 *'Als iets mij aanspreekt, barst het los'*
- 12 *'Klimaattocht bracht ons dichterbij mekaar'*
- 14 *Oorlogsgeweld en terreur: Hoe leg ik het uit aan mijn kleinkind?*

WINTER
2015

Een woordje vooraf

Ik weet het, het is een cliché als een huis, maar GroenPlus heeft de afgelopen weken een razend drukke tijd beleefd. Uiteraard draaide heel veel rond de Klimaattocht van onze stappers en trappers. Je hebt ze mee kunnen volgen via onze website www.groen-plus.be. Maar ook andere activiteiten moesten doorgaan.

En nu is er alweer een nieuw Zilverblad. Met uiteraard een centerfold over de twee Klimaattochten. Het is winter en dan appreciëren we het dak boven ons hoofd. Dus besteden we aandacht aan wonen en woonvormen. Maar je vindt ook een stand van zaken over het GroenPluscongres dat de viering van ons 3de lustrum zal inluiden. En tenslotte staan we ook even stil bij het geweld dat ons omringt. Hoe praat je daarover met je kleinkind?

Waarom een slimme vrouw niet De Slimste Mens mag worden

In de media en de politiek klinkt vaak het verwijt dat sommige culturen en maatschappijen vrouwonvriendelijk zijn, terwijl **wij** in het Westen hierin fel vooruit zouden zijn. Bij ons geen discriminatie meer, vrouwen zijn volwaardige wezens in onze maatschappij. In die andere maatschappijen worden ze niet als gelijkwaardig beschouwd en anders behandeld dan de man.

Gelijkwaardig en niet gelijk, verschillen zullen blijven bestaan, al was het maar omwille van andere zorgen en andere prioriteiten in het leven.

Een eerste niet te verantwoorden verschil is de loonkloof tussen man en vrouw. Het zo genoemde 'glazen plafond' bij gelijk werk. In een aantal sectoren wordt het wel doorbroken, maar ook in de publieke sector blijft het nog bestaan.

De laatste jaren - en onlangs nog in bepaalde televisieprogramma's - is het onderschatten en het misprijzen tegenover de vrouw nog fel tot uiting gekomen. In het programma 'De slimste mens' mag een vrouw niet te slim, te gevat, te snel, te pienter, te spontaan, te humoristisch... zijn. Al die 'te's' leiden automatisch tot de conclusie 'arrogant, pretentius, agressief, ja zelfs macho'. Ambitie wordt gemakkelijks halve verward met arrogantie. Linda De Win mocht dit enkele jaren geleden al ervaren in de sociale media, maar ook bij de kijkers. Nu is het weer van dattum met de TV1-presentatrice Danira Boukhriss Terkessidis. Lacht een vrouw te veel dan is ze lichtzinnig. Komt ze slim uit de hoek dan is ze arrogant, want ze etaleert te veel haar kennis. Ze mag wel een keertje winnen, maar niet te

veel, niet te lang. En vooral ze moet wel bescheiden of onderdanig blijven. Dat mocht ook candidate Jindra in het programma K3 zoekt K3 ervaren. Vrouwen die de nek durven uitsteken of origineel overkomen krijgen het hard te verduren op sociale media als Facebook, Twitter, ... Sommigen storten daarbij in en sluiten hun account, om niet langer aangevallen te worden. Soms speelt de pers hier gretig op in.

Op televisie worden vrouwen ook nog altijd afgerekend op hun uiterlijk. Ze zijn te dik, te mager, te oud, te lelijk, slecht of teveel geschminkt, ... Verwijten te over in de media.

Voor mannen geldt dit vreemd genoeg niet, wel integendeel. Een man die wat dikker is, wordt gepercipieerd als aangenaam, gezellig, plezant, ... Zijn uiterlijk kan zelfs bijdragen tot zijn populariteit, zoals we in een vorige reeks van 'De slimste mens' mochten ervaren. In een ver verleden werden vrouwen die te slim of te mondig waren gewoon beschuldigd van hekserij en verbrand. Of het werd hen verboden hun kennis te gebruiken, zoals gebeurde met de begijnen, toen de Kerk in hen een bedreiging zag voor haar mannelijke hiërarchie.

Kortom, nu nog worden slimme en mondige vrouwen psychologisch gekraakt of belachelijk gemaakt als ze te goed zijn. Het spijtige daarbij is dat ook heel wat vrouwen zich daar mee aan bezondigen Alsof ze niet kunnen verdragen dat soortgenoten boven het gemiddelde uitstijgen en zich uitstekend kunnen meten met het ander geslacht. Is dit jaloezie, een gevoel van minderwaardigheid, of werden we teveel gehersenspoeld door eeuwen van onderdrukking?

Wervik, leeftijds-vriendelijke gemeente

OCMW-secretaris Myriam Deloddere

Met het ene been in Vlaanderen en het andere, over de Leie, in Frankrijk (Wervicq-Sud) ligt de fusiegemeente Wervik-Geluwe, met een 18.000 inwoners. Groenplusser Rob Wark - plaatselijke kenner van geschiedenis, natuur en wandeling - was mijn gids bij de verkenning van de Wervikse versie van een 'leeftijdsvriendelijke gemeente'.

Lokaal sociaal woonbeleid gekoppeld aan stadskernrenovatie
Myriam Deloddere, OCMW secretaris, toont een plattegrond waarop twee kerngebieden rood omlijnd zijn. Hier binnen bevordert het OCMW integratie en ondersteuning van zorgbehoevende bejaarden, gehandicapten en alleenstaanden met kinderen.

M.D.: "In deze gebieden waren veel woningen dringend aan renovatie toe. Het OCMW meldde zich als bouwheer en +/- 10% van de woningen werden uitgerust om er levenslang zelfstandig in te kunnen wonen. Zo'n aangepaste woning biedt rolstoelfaciliteiten, douches zonder opstapdrempels, elektrisch bediende rolluiken, hoge stopcontacten, een noodoproepknop, enz. Sinds 2004 heeft het gebied zich ontwikkeld tot een 'woonzorgzone' met diverse woonvormen - individuele woningen, nachtverblijf, groepswonen, rusthuis - en ondersteunende voorzieningen voor zorgbehoevenden."

Woonzorgzone (WZZ).

M.D.: 'Een woonzorgzone komt tegemoet aan twee problemen. Enerzijds de toename van het aantal senioren die hulp kunnen gebruiken, maar te goed zijn voor een rusthuis. Anderzijds de behoefte van senioren om zo lang mogelijk thuis te kunnen blijven en niet in een ouderencampus (getto?) te moeten intrekken. Ideaal is levenslang zelfstandig wonen in een gewone woonwijk. Dit

vereist een pakket aan ondersteunende voorzieningen: klusjesdienst, zorg aan huis (kleden, wassen, boodschappen, vervoer, veiligheid, kinderopvang), een callcenter, een woonzorgloket... Zulke diensten bestaan ook elders in Vlaanderen, maar in een WZZ gaan we net iets verder: de oproepknop bv. wordt bij ons verbonden met een verpleegster of een verzorgster. Dankzij de beperkte doorsnede van een WZZ - minder dan 2 km - mag de zorgbehoevende erop rekenen dat er binnen de 15' professionele hulp komt opdagen. Een ander voorbeeld is de 'voetgangerscirkel', een rolstoelvriendelijke veilige route, met vrije doorgang op opgeruimde trottoirs, langs de belangrijkste diensten en handelszaken, enz...'

Demonstratieproject

Onder Mieke Vogels - minister van Welzijn - kreeg Wervik subsidies in het kader van een demonstratieproject. Dit maakte de aanwerving mogelijk van een fulltime WZZ-coördinator die het concept heeft uitgewerkt. Het voordeel was dat eenmaal de subsidie toegekend kon worden door een nieuw bestuur.

M.D.: 'In mijn boek blik ik terug op die 'demo'-tijd en pleit ik ervoor dat de overheid opnieuw 'labo-subsidies' als startkapitaal zou toekennen. Zonder het steunfonds van Mieke Vogels was hier geen WZZ geweest. Ik ben haar daar eeuwig dankbaar voor.'

Recent verschenen:

'#Seksisme - Nee, wij overdrijven niet!'

Cathérine Ongenaë

(Uitgeverij Polis)

Senioren op kot? Samen is gezelliger!

Wie al een min of meer gezegende leeftijd bereikt en in een eigen woning woont die veel te groot is geworden en ongeveer een halve eeuw oud, kan er aan denken een nieuw nest op te zoeken. Want aan een oud huis komen kosten!

Mijn echtgenote en ik ruilden onze kangeroewoning, waar we met negen ge-woond hebben, voor een gelijkvloers nieuwbouwappartement met een tuintje. De voordelen? Minder werk, minder kosten, perfect geïsoleerd, treinstation naast de deur. Maar er zijn nog andere mogelijkheden om een 'nieuw' leven te beginnen...

Samenwonen met begeleiding

Enkele senioren besluiten samen te gaan wonen in een aangepaste woning die ze kopen of huren. In **Kleit (Maldegem)** wordt een leegstaande pastorij omgebouwd tot een gemeenschapshuis met 7 flats en een grote gemeenschappelijke ruimte. Er wonen permanent senioren tussen 70 en 90 jaar. In de gemeenschappelijke woonkamer is plaats voor iedereen, maar wie liever in zijn flatje verblijft, geen probleem. Zij die er verblijven, zijn nog niet rijp voor een rusthuis of een serviceflat, maar het concept lijkt wel op dat van een serviceflat. Het OCMW zorgt voor praktische zaken die betaald worden vanuit een gemeenschappelijke pot: huishoudgeld; gezinszorg; schoonmaakhulp; maaltijden die in groep worden afgesproken; permanente aanwezigheid van een zorgverstreker. Aspirant-bewoners krijgen twee weken de tijd om te wennen en kunnen dan over verder verblijf beslissen.

Op kot

In **Gent** lanceerde het OCMW een apart alternatief voor de huisvesting van bejaarden: studenten - en zelfs hele gezinnen - laten inwonen bij senioren. Verschillende generaties onder één dak

is een relatief nieuwe vorm van kangeroewonen.

In ruil voor een dak boven het hoofd helpen de studenten/inwoners de bejaarden bij klusjes of boodschappen. De bejaarden voelen zich minder eenzaam en de studenten voelen zich meer thuis. Het plan is niet zo nieuw. In **Parijs** bestaat het al enkele jaren.

Sinds 2009 kunnen studenten zich via de Franstalige vzw '1 toît, 2 âges' inschrijven voor deze kotoptie. Er zijn nu al 500 'koppels' en deze vzw is actief in Franstalig België.

Los van het Gentse idee is het omgekeerde ook mogelijk: een senior gaat op een kamer wonen binnen een familie en participeert familiaal, sociaal, praktisch en financieel.

Cohousing

Is een bekende woonvorm waar binnen een afgebakende ruimte verschillende gezinnen samenwonen in hun eigen woning, met een gemeenschappelijke (moes)tuin en kinderspeeltuin. Er zijn gemeenschappelijke ruimtes voor ontspanning.

Een voorbeeld uit **Gent**. Het OCMW gaat het dienstencentrum De Muide, in het voorhavengebied, platleggen en daar een gemeenschapshuis bouwen.

Dit is maar een greep uit de vele mogelijkheden en projecten die op til zijn. In tal van steden en gemeenten is men er zich van bewust dat veel senioren de ouderdomsongemakken en de eenzaamheid beu zijn en op zoek gaan naar een meerwaarde voor hun tweede leven. Een rusthuis is voor hen een stap te ver.

Duurzaam Bouwen met Kamp C

Remi Heylen geeft tekst en uitleg

In Westerlo kreeg een in onbruik geraakte Britse basis een nuttige bestemming. Kamp C werd de thuisbasis voor het provinciaal Centrum Duurzaam Bouwen en Wonen, een toonaangevend project dat niet over één nacht ijs verwezenlijkt werd. GroenPlusser Remi Heylen, erevoorzitter Groen Westerlo, stond mee op de barricade om de voormalige Basis niet te laten stranden in een hoop beton.

De pluim van dit, destijds toch wel zeer vooruitstrevend project, mag niet alleen op de hoed worden gestoken van de provincie, zo blijkt. Groen, dat toen nog luisterde naar de naam Agalev, ijverde voor een zinvolle invulling. 'Het lint van Kamp C werd in 2003 doorgeknipt,' begint Remi. 'Al in 1991 begonnen we met onze zoektocht naar een nuttige invulling. Vanuit Agalev wilden we de plaatselijke infrastructuur behouden, maar ook de groene omgeving en de tewerkstelling moesten blijven.' In 1992 kwam er een doorbraak.

'Een ecologisch bedrijven- en informatiecentrum.'

'Een boek over Düsseldorf, dat ik in Duitsland kocht, gaf veel inspiratie. We konden iets concreets uitwerken. Onze verbazing was dan ook groot toen we twee jaar later op een persconferentie van de vakbond ACV een copy paste van

'Wie het lint gaat doorknippen speelt geen rol. Als het er maar komt.'

ons voorstel onder de neus kregen geschoven. Jos Geysels kon het nog relativeren. 'Wie het lint gaat doorknippen speelt geen rol,' zei hij. 'Als het er maar komt.' Het eindrapport was in 1999 een feit. Op basis van een studie kon er een duidelijk concept afgebakend worden. Een ecologisch bedrijven- en informatiecentrum. Maar daar stond IOK dan weer weigerachtig tegenover omdat hun paradepaardje net dat bedrijfsleven was.'

Terecht trots kan Remi terugblikken op dit, toch wel zeer bijzonder, wapenfeit. 'Het lint werd uiteindelijk doorgeknipt door Ludo Helsen, destijds eerste gedeputeerde van de provincie Antwerpen en door Ludo Sannen die in die tijd Agalev-minister van leefmilieu was', lacht Remi schalks.

Waarvoor kan je in Kamp C terecht?

Vandaag belangt het duurzaam verhaal iedereen aan. Bouwers of verbouwers moeten de wettelijk opgelegde normen respecteren. Maar het aanbod is zo immens dat je behoorlijk van je à propos gebracht kan worden tijdens je zoektocht naar de beste duurzame oplossing. In Kamp C kan je terecht met al je vragen over duurzaam bouwen. En je kan er nog een oude bekende tegen het lijf lopen.

'Klopt. Gewezen Vlaams volksvertegenwoordiger van Groen Rudi Daems is hier met zijn bedrijf **eco2eco** gevestigd. Hij is gespecialiseerd in energie (energiebesparing, energie-audits zoals EPB en EPC) en aanverwante projecten i.v.m. woningen en gebouwen', geeft Remi nog mee.

Natuurlijk wonen heeft veel voordelen

Stel dat je mag kiezen waar en hoe je woont. Is dat geen fantastisch idee? Mocht het kunnen, dan zijn dit allicht een aantal ideeën waar je in je huidige of toekomstige woning iets mee kunt doen.

Hoe meer je samenwerkt met de natuur, hoe beter. Een loofboom bij je woning is de airco die de zon tegenhoudt in de zomer en binnenlaat in de winter. Misschien kan er een bank en een tafel onder staan. Het is aangenamer om onder een boom dan onder een parasol of in een veranda te zitten.

Dan is er de oriëntatie van de woning. Woon- en werkruimte zijn op het zuiden of westen gericht, om van natuurlijke warmte en licht te genieten. Slaap- en badkamer zijn op het noorden of oosten gericht. Laat geen puin of beton rond je woning storten, want dan kan je geen gevelbegroeiing zetten, en een klimplant is natuurlijk isolatiemateriaal. Hij vermijdt opwarming bij warm weer en afkoeling bij koud weer. Bovendien loopt regenwater gemakkelijk van de blaadjes af, zodat het niet in de gevel trekt. Bijkomend voordeel: planten vangen fijn stof op en geven zuurstof af. Op licht hellende of platte daken komt een groendak. Het is isolatie en opvang van regenwater tegelijk. Isolatie is belangrijk. Kies voor natuurlijke materialen zoals vlaswol, hennep of kemp, schapenwol, papervlokken, houtvezels, kurk of stro. Anorganische materialen zijn glaswol, rotswol, cellenglas en andere materialen. We willen je niet op slechte gedachten brengen met kunst-

stof materialen die schadelijke, zelfs giftige stoffen bevatten.

In je droomwoning gebeurt zo weinig mogelijk elektrisch. Voor veel toepassingen die elektriciteit nodig hebben zijn er betere alternatieven; denk maar aan klimaatregeling, deuren, rolluiken, hekken, verluchting, verwarming, verduistering, relaxzetels, verstelbare beddenbodems en vele andere. Zo moet je niet bang zijn dat de elektriciteit zou uitvallen, je hebt een kleiner elektriciteitsverbruik en je spaart een kerncentrale (al dan niet met scheurtjes) uit. Wat te denken van een vacuümtoilet of, nog beter, een composttoilet? Ze besparen allebei liters water en voor de geur moet je het niet laten. Nog manieren om in harmonie met de natuur te leven zijn bouwen met hele boomstammen voor binnen. Je kan ook aan de buitenkant van je woning smalle spleten, kleine holtes en nissen uitsparen om nestgelegenheid te geven aan vleermuizen, vogels en –waarom niet?– aan steenmarters. Een andere mogelijkheid is speciale nestkasten aan de gevel hangen om ze aan te trekken.

Terloops dient opgemerkt dat er een niet bekende compacte, maar comfortabele vorm van woningen bestaat: het zijn de dwerghuizen met alle wooncomfort op enkele vierkante meter.

Meer info?

- Lowtech: www.lowtechmagazine.be (zie "wonen", dwerghuizen, bouwen met volledige bomen, tweedehands bouwmaterialen, e.a.)
- Bio-ecologisch bouwen: www.vibe.be

'Als iets mij aanspreekt, dan barst het los'

In Vlaanderen raakte hij bekend met zijn kritische lezersbrieven in kranten en tijdschriften. Maar eigenlijk is hij een dichter in hart en ziel. Na een verdienstelijke leraarscarrière vond hij rust en inspiratie aan de kust. Op zoek naar 'de man achter' strikten we Staf De Wilde voor een gesprek.

advies aan een zieke vriend

*jij ligt daar ziek te bed
krampen in maag en darmen
alweer heb je niet opgelet:
een mens moet ook zichzelf
verwennen en verwarmen*

*daarom: eet met regelmaat
en ga eindelijk eens wandelen,
een lust voor het oog is elke straat:
je hoeft alleen maar te handelen*

*eet gezonder, ook als het jouw oogappel
tegenstaat, ik hoor dat jij kan koken,
wel rammel met de pannen
voor één of twee, voor alle mannen
zoals jij*

*en glij niet oververzadigd onder tafel:
hou de juiste maat met drank en spijzen
daarna hou ik mijn wafel
want de naald zal op lichter wijzen*

Ik had me Staf De Wilde heel anders voorgesteld. Een oudere man die streng maar rechtvaardig de feiten van de dag analyseert en er dan over rapporteert in de media.

Wilde haren heeft hij nog steeds. Maar daaronder gaat een dichterlijke ziel schuil en die vertaalt zich ook in een zachte manier van praten.

Staf is afkomstig uit Hamme en zoon van een spinner. (Filip De Pillecijn vertelde ooit over die huisnijverheid aan de Durme in zijn prachtige roman 'Mensen achter de Dijk'.) Vader De Wilde had twee kanten. Kon enerzijds te keer gaan als een beul, maar had anderzijds ook heel tedere momenten. Dan vertelde hij zijn zoon ridderverhalen, met een ronkende kachel als getuige.

Na zijn onderwijzerstudies ging Staf Germaanse doen in Gent. Staf: 'Ik was een blokbeest en studeerde af met grote onderscheiding'. Het bracht hem (als atheïst) in katholieke scholen. Dat zorgde voor een gespleten situatie. Horizontaal wou hij mens zijn tussen de mensen, vertikaal voelde hij geen enkele overeenkomst met het metafysische.

Als hij 50 wordt, besluit hij deeltijds te gaan lesgeven, om die andere kant –die van de schrijver en dichter– meer ruimte te bieden.

Staf: 'Ik ben een twijfelaar en eigenlijk schrijf ik om mezelf te overtuigen en zo mijn twijfels te overstemmen. Het heeft ook heel wat jaren geduurd voor ik van mijn dichterlijk kunnen overtuigd raakte. Pas toen ik met pensioen ging, voelde ik me vrij en kon ik, zonder allerlei

regeltjes te volgen, schrijven over wat ik in me heb.'

Zelf leerde ik Staf jaren geleden 'kennen' door zijn brieven in Humo. Maar zijn liefde voor kranten en tijdschriften is de laatste jaren sterk bekoeld. In lezersbrieven wordt geknipt, alleen korte reacties krijgen nog een plek. Staf schakelde daarom over op Facebook, een ruimte die (naast veel geklets) ook voeding biedt voor echte conversatie. Een gedachtewisseling op basis van argumenten, die ook tegenspraak duldt.

Staf: 'Twee waarden vind ik essentieel: eerlijkheid en rechtvaardigheid. Het geknoei bij Volkswagen en nu weer, die doping in de Russische atletiek (pauzeert even en denkt na). En de Amerikanen dan? Zouden die zoveel cleaner zijn, of kan hun doping nog niet gedetecteerd worden?'

Wat verwacht Staf van de COP21, de milieutop in Parijs? Staf: 'Ik koester geen grote verwachtingen, want ik vertrouw de grootmachten niet. Veel blabla en weinig dwingende maatregelen. Anderzijds heb ik wel veel vertrouwen in een Bart Staes. Hij blijft de hypocrisie aan de kaak stellen. Door steeds op dezelfde nagel te blijven kloppen, kan er wel iets veranderen.'

Staf woont al wel enkele jaren in De Haan, net voldoende ver van de kust verwijderd om aan het toeristisch gedoe te ontsnappen. Staf: 'De Haan is één openlucht-bejaardentehuis, met ouderen die het kunnen betalen en die de jongeren verdrijven. Dat drukt ook op het culturele leven. Marva en FC De Kampioenen... Gelukkig is er nog de 'Rio', die moedig de betere film programmeert. Vorig jaar heeft Groen de eigenaar met een pluim bedacht.' Is Staf dan actief binnen Groen? Hij bekijkt me ietwat verwonderd, alsof ik daaraan mocht twijfelen. Met zijn rugproblemen kan hij fysiek niet veel uitrichten, maar af en toe legt hij een idee op tafel. En dat wordt opgepikt.

Het brengt ons bij Stafs dichterschap. Hij reikt me 'Advies aan een zieke vriend' aan en vraagt of dit bij het artikel kan. Net als de brieven zijn Stafs gedichten het wijze product van veel nadenken. Maatschappelijk betrokken, maar toch met een vleugje humor. We kijken al uit naar Stafs volgende bundel.

WALTER DECOENE We hadden er zo lang naar uitgekeken. En dan brak plots de terreur los in Parijs en ging ons einddoel, de Klimaatmars, in rook op. De stappers, die al op 11 november vertrokken waren, kon dit niet tegenhouden. Maar ook de trappers lieten zich niet afschrikken en vertrokken toch nog vanuit Halle.

'Klimaattocht bracht ons dichterbij mekaar'

Groot waren de inzet en de bereidwilligheid, de kameraadschap ook, die ik mocht ervaren tijdens de twee dagen dat ik zelf van

Noyon tot Verberie mee stapte. Het was nochtans niet makkelijk, dat stappen en trappen over wegen en paden die er door regen en wind gegeseld bijlagen.

In 17 dagen 375 km, of gemiddeld zo'n 22 km per dag, zo had coördinator Luc Debuyst het vooraf 'verkocht'. Op het terrein bleek het geregeld wat meer. Maar daarover geen zucht of klacht. We steken een tandje bij, zo luidde de boodschap. En als het echt niet meer kon, of als de regen te ongenadig toesloeg, dan

was er nog altijd de gele bezemwagen van Dirk. De onvervangbare spuitgast met walrussnor zorgde niet enkel voor vervoer van en naar het hotel, hij toverde ook elke middag een sobere, maar smakelijke picknick tevoorschijn in zijn inderhaast uitgestalde veldkeuken. En voor ik naar de trappers overschakel, toch nog even een woordje over de twee 'wegwijzers' die de stappers begeleidden. Luc, je ging er maanden geleden al hard tegenaan. Stapplan op papier zetten, contac-

ten leggen, terplekke gaan kijken of alles klopte... Eens op pad hanteerde je met zwier de stafkaarten. Na halfweg zwaaide Rony met het GR-boek, alsof jullie samen naar Compostela op weg waren.

Het vertrek van de 10 trappers op 23 november oogde minder spectaculair, maar ook Jacques Dierckx en Paul Debaenst verzamelden een team goed uitgeruste en sterk gemotiveerde fietsers achter zich. Ook zij kregen af te rekenen met regen en wind. Halle-Parijs in 5 dagen, om

er vrijwel samen met de wandelaars te arriveren en om dan samen op te stappen in de grote Klimaatmars. Dat was de droom die plots werd verstoord door een reeks drieste aanslagen in de lichtstad. Het hield jullie niet tegen om te vertrekken. Nu het er allemaal opzit, blijft de getuigenis voor het milieu die stappers en trappers met hun acties hebben afgelegd overeind. En bovendien, de beide klimaattochten hebben ons GroenPlusers nog een stuk dichterbij mekaar gebracht.

Joris Willaert schrijft, maar kijkt ook toe

'Als je geen tuin hebt, kan je ook in potten tuinieren'

Beernem – Sinds kort is hij kleiner gaan wonen. Vaagweg hangt er nog wel wat heimwee naar de tuin in Bellem. Hoewel... op je 80ste moet je het ook allemaal nog kunnen behappen. Als redactielid schrijft Joris niet enkel artikels, hij kijkt ook toe hoe ons Zilverblad eruit ziet. Willaert heeft dan ook een halve carrière lang layout en grafische vormgeving gedoceerd.

Als ik uit de trein stap staat hij me op te wachten, met zijn petje enige kaalheid bedekkend. De nieuwe flat waar hij, samen met echtgenote Micheline, zijn intrek heeft genomen, ligt nochtans vlakbij het station.

Of hij de overstap van het huis in Bellem naar het gelijkvloers in Beernem al verteerd heeft? Dat blijkt nogal mee te vallen. Hoewel, voor iemand met groene vingers pakt een minikweek in potten en kweekbakken toch heel anders uit dan eentje in volle grond. 'Maar', zegt Joris, '90m² voor veldsla, radijzen en wat kruiden volstaat wel. Ik ben tenslotte 80.'

We zetten ons aan tafel bij een kop koffie. Want buiten dit interview gaan we ook de lay-out van ons Zilverblad bekijken. Joris heeft een stapeltje good practises klaargelegd.

Naast een beroeps carrière als leraar typografie-grafische vormgeving werkte ons redactielid ook mee aan enkele grafische tijdschriften. 'Maar goed, laten we de praktijk bekijken', zegt hij. We nemen er enkele Zilverbladen van vorig en van dit jaar bij en vergelijken de vormgeving. Joris

wijst me op enkele zonden tegen de vormgeving. Het volgende uur hebben we het over 'formats', 'uitsnijdingen' en 'horizontale lijnen'.

Wat houdt Joris verder bezig? Hoe is hij eigenlijk een Groene geworden? De vraag is pertinent, want hij was ooit medewerker en co-eindredacteur van Vl@s, het tijdschrift van de Vlaamse actieve senioren! Tot ze daar in de gaten kregen dat hij eigenlijk geen nationalist was. Een soort luis in de pels!

Een actieve politieke carrière was voor Joris niet weggelegd. In 1994 nam hij deel aan de verkiezingen in Aalter. Het was de tijd van de grote coalitie tegen Pieter De Crem, maar een zitje in de raad zat er niet in. In 2012 nam hij opnieuw deel. Het leverde Groen een pak stemmen op, maar weer noppes. Niet getreurd, echter. Joris bleef actief binnen de lokale groep en voelt zich intussen ook al thuis in de Beernemse Groenkern.

'Overigens ben ik pas écht Groen geworden toen mijn (enige) dochter Evita zich in de Gentse politiek lanceerde', voegt hij eraan toe. Intussen volgt hij het jonge federale parlementslid met enige trots, maar ook met kritische zin.

Na onze snack in bistro 'De Zoete Inval' –een tof etablissement waar Joris geregeld een koffie drinkt en zijn krant leest– maken we een wandeling in de buurt. Een nieuwe woonwijk tussen de dorpskern en de spoorlijn Gent-Brugge. Normaal neemt Joris op een wandeling Ketje mee, een pikzwart rashondje dat hem al veel gekost heeft, maar dat hij blijft koesteren. Dit keer blijft Ketje meesmuilend achter.

'Ik volg natuurlijk het culturele leven in Beernem en ga met andere 'oudjes' geregeld een pintje pakken', vertrouwt Joris ons nog toe. 'Dat is goed voor de netwerking.'

Of hij nog toekomstplannen heeft? Uiteraard. Op verzoek van dochter Evita wil hij de voornaamste episodes uit zijn leven te boek stellen. (Gaat hij met 'My Windows' Simon Carmiggelt achterna?) En misschien begint hij opnieuw te tekenen en te schilderen...

Oorlogsgeweld en terreur uitleggen aan mijn kleinkind?

Kranten, televisie en internet bulken van berichten over terroristen, aanslagen, geweld. Dat laatste soms ook – en dat is jammer – in de sport. De recente moordpartijen in Frankrijk doen ons huiveren en we hebben angst voor de toekomst van onze volgende generaties. Maar angst is geen goede raadgever.

Hoe ga je hiermee om? Je kleinkind verbieden om nog naar een scherm te kijken, is geen goede optie. Wat verboden wordt, maakt nieuwsgierig en wakkert het kijken nog aan. Begeleid kijken is de oplossing, want alle berichtgeving afschermen, lukt niet.

Eerlijk praten met het kind

Hierbij zou je kunnen vertrekken van wat het kind al weet en hoe het zich daarbij voelt. Je moet hun eventuele interesse niet aanwakkeren en niet doorvragen over gruwelijke beelden. Een troost is dat vooral jonge kinderen snel vergeten. Sommigen zijn ook sneller bang, anderen dan in het geheel weer niet. Slecht slapen, nachtmerries, opnieuw bedplassen, naspelen van terreur in het spel, agressief gedrag, heel stil en teruggetrokken zijn, wijzen op angst. Verdoezelen of een ander verhaal over de gebeurtenissen vertellen, kan bij het kind verwarring zaaien. Want misschien heeft dat kind een ander verhaal horen vertellen via de media. Door te liegen zal in de toekomst een eerlijk gesprek moeilijk worden. En vlak voor het slapengaan kunnen er andere verhalen worden verteld.

Jonge kinderen en tieners

Geef geen details. 'Mensen maken ruzie', 'Ze hebben slechte bedoelingen', 'Ze zijn niet flink', is voor jonge kinderen begrijpelijk. Je kan zeggen dat er oorlog

is, maar spreek niet over 'onthoofdigen'. Voor een kind kan dat een nachtmerrie betekenen. Kijk samen naar het jeugdjournaal op Karrewiet.

Sommige pubers scheppen graag op met gruwelijke filmpjes die ze van het internet geplukt hebben door ze te 'liken' of 'delen'. Bij jongens is dat sluirend haantjesgedrag. Opscheppen en stoer doen is een stuk van hun ontwikkeling. Ook die groep moet weten dat sommige gebeurtenissen niet acceptabel zijn binnen de maatschappij.

Rustig blijven

Paniek zaaien is een slecht voorbeeld. Je anders gedragen dan voor de berichtgeving over bedenkelijke feiten, kan ook weer hier verwarring zaaien. Als het kind praktische vragen stelt, dan geruststellen. 'Gaan we nog op reis met het vliegtuig?' kan je afwimpelen door bijvoorbeeld te zeggen dat het straks weer veiliger en beter zal worden. Ook als je hierin niet zelf gelooft. Het kind moet voelen dat de volwassenen in zijn onmiddellijke omgeving de zaken onder controle hebben.

(We haalden onze informatie uit een pamflet van Groeimee.be. Het werd ons door Elke Decruynaere, Groenschepen in Gent, bezorgd via Facebook, waarvoor dank.)

In Memoriam Wilfried Van Durme

Wilfried, een echte groene, is op 11 oktober 2015 overleden. Ik vroeg enkele mensen om een reactie.

Tine Dekempe,

de partner van zijn levensavond

'Wilfried was een zorgzame papa... als hij thuis was, want hij engageerde zich volop in de groene beweging en werd de voortrekker ervan in Oost-Vlaanderen. In de jaren '70 was hij al de bezieler van De Andere Weg, een alternatieve beweging in het Meetjesland, die nauw aansloot bij de Nederlandse Kabouterbeweging. Geïnspireerd door Luc Versteyleen begon hij in Gent-Eeklo met de Groene Fietsers en met Anders Gaan Leven. De eerste milieudag die hij organiseerde was meteen een overrompend succes en lokte meer dan 2.000 bezoekers. Als je met Wilfried het Vlaamse land doorkruiste, waren er weinig plaatsen waar hij geen actie had gevoerd. Samen met Luc Versteyleen, Marc Dubrulle en Ludo Dierickx richtte hij de groene partij Agalev op. Hij werd de eerste groene volksvertegenwoordiger voor Oost-Vlaanderen. In het parlement zetelde hij samen met Mieke Vogels. Ze hielden er tijdens de nachtelijke zittingen lange gesprekken in de cafetaria. Het was de tijd dat Agalev alternatief en rebels was, dat Mieke Vogels haar keukenschort aantrok in de Kamer, dat senator Marjet Van Puyenbroeck door alle mandatarissen geliefd was om haar warme menselijkheid.'

Luc Barbé

'Wilfried, wanneer ontmoette ik je de eerste keer? Ergens einde van de jaren '80. Ik, als nieuwe militant van Agalev; jij, die al jaren aan de kar sleurde. Die in dat eerste decennium van de Vlaamse groenen met een klein groepje enthousiastelingen de partij op de kaart zette, die mensen aansprak, debatavonden organiseerde, verkiezingen voorbereidde en veel meer. Het was werken, werken, werken. Je deed dat met hart en ziel. Wat resultaten opleverde. Stap voor stap groeide de partij en werd ons groene verhaal legitiemer. Wilfried, jij, een van de pioniers van onze groene partij, bent niet meer. Weet dat de partij in goede handen is, dat ze elke dag sterker wordt, dat het werk van jou zeer zinvol en vruchtbaar was. We hebben er veel dank en waardering voor. Bedankt, Wilfried, bedankt.'

Ik zelf zat een tijd samen met Wilfried in het parlement. Hij verzette zich scherp tegen kernenergie, onduurzame landbouw en het geknoei met onze nog resterende bossen. Eén van zijn wetsvoorstellen wou biologisch fruitsap fiscaal begunstigen, een veel slimmere maatregel dan de minimale suikertaks van Maggie De Block, die alleen de staatskas wil spekken.

Wilfried was een tijdlang hoofdredacteur van 'De Groenen', een blad dat nauw aansloot bij Agalev. Van 1985 tot 1991 was hij ook lid van de Vlaamse Raad. Daar verdedigde hij de openbare omroep die ons nog altijd nauw aan het hart ligt.

Wilfried verzette zich tegen macht en rijkdom, schonk enorm veel weg aan allerlei groene initiatieven. Hij was een warme man.

In Eeklo, het Meetjesland en elders zullen zijn politieke erfgenamen zijn werk voortzetten. Hopelijk is dat, samen met veel goede herinneringen, voor de familie een bron van troost. Als oud-collega en voorzitter van GroenPlus wens ik hen veel sterkte toe.

Over het muurtje kijken...

'Wat reilt en zeilt er bij onze noorderburen? Met Rob Wark beschikken we over een ingeweken Nederlander die GroenLinks op de voet blijft volgen. Dit is wat hij kwijt wil over Jesse Klaver, de Nederlandse evenknie van Kristof Calvo...'

Gedrevenheid, flair en visie. Drie woorden die Jesse Klaver omschrijven. Hij wil Nederland veranderen en een aanval openen op het status-quo in Den Haag.

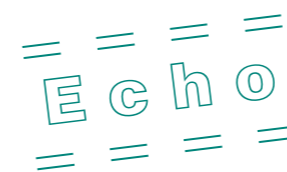
Jesse Klaver werd op 1 mei 1986 geboren in Roosendaal, Noord-Brabant. Zijn moeder is van Nederlands-Indische afkomst, zijn vader is Marokkaans. Jesse groeide op zonder vader en werd opgevoed door zijn grootouders. In zijn studententijd werd hij voorzitter van DWARS, de jongeren van GroenLinks. In 2010 wordt Klaver lid van de Tweede Kamer. De parlementaire pers nomineert hem als politiek talent van het jaar. Klaver haalt de Franse econoom Piketty naar Den Haag, om op de gevaren van vermogensongelijkheid te wijzen.

Recent publiceerde hij 'De Mythe van het Economisme'. Dat staat voor de tendens om iedere maatschappelijke kwestie te reduceren tot een rekensom. Klaver poneert dat rechtvaardigheid,

duurzaamheid en mededogen belangrijker zijn dan economische groei. Een vergelijking met Kristof Calvo dringt zich op. Die is ook jong (30 januari 1987), zoon van een Spaanse vader en auteur van 'F*ck de zijlijn'. Ook Kristof was jongerenvoorzitter. Persoonlijk schat ik Klaver hoog in en voor zover ik kon natrekken, ligt hij ook goed bij de achterban. De 4 zetels die GroenLinks overhield na de laatste verkiezingen zijn virtueel al omgetoverd naar 10. Maar ja, peilingen zijn peilingen...

'Jesse Klaver, hoop van GroenLinks'

WALTER VERWERFT

'Even een reactie op het artikel over ons dagelijks voedsel, verschenen in vorig Silverblad. Dit naar aanleiding van een paar zaken die ik zelf beleefde...'

1) Twee jaar geleden waren we op vakantie in Bordeaux, waar we een lokale markt passeerden met heerlijk geurende perziken. Op de terugweg was de markt helaas al afgelopen, dus kochten we enkele vruchten in een supermarkt. Tegenslag: die dingen waren beenhard, zonder sap of smaak (net rapen) en met als herkomst Spanje! En dat terwijl extra fruit van vlakbij beschikbaar was. Enkele maanden later waren we in Spanje en daar werden dan weer perziken uit... Argentinië verkocht!

2) Vorig jaar berichtten de media dat een massa vrachtwagens met peren aan de Russische grens werden tegengehouden wegens een boycot van Europese producten. Onze regering stond direct klaar om de fruitboeren financieel te steunen voor hun verlies. Niets op tegen, die mensen moeten ook leven. Toen we even later in de Lidl kwamen, wilden we onze duit in het zakje doen en er peren van

bij ons aanschaffen. Groot was onze verwondering toen we de herkomst vaststelden: Zuid-Afrika! En dat terwijl onze boeren betaald werden om het fruit op de bomen te laten rotten! Dus lieten we de Lidl zijn peren liggen en gingen we naar de Colruyt, die zich toch altijd een ecologisch pak tracht aan te meten. En wat was daar de herkomst van de peren? Juist, ook Zuid-Afrika. Dus hebben we het dan maar zonder peren gedaan

Het is wraakroepend dat allerlei goederen de halve wereld rond getransporteerd worden om hier verkocht te worden aan lagere prijzen dan lokaal gekweekte of gefabriceerde producten. Met als resultaat: brandstofverspilling, milieuvervuiling en dichtslibbende wegen. Wordt het geen tijd om dit soort transporten te taxeren op de nefaste invloed die ze veroorzaken? Misschien wordt er dan niet langer getransporteerd om te transporteren, maar enkel als het echt nodig is.

Plus Congres staat in de steigers

Over een jaar, om precies te zijn op zaterdag 26 november 2016, houdt GroenPlus zijn allereerste congres in Antwerpen.

Als thema kozen we 'leeftijdsvriendelijke gemeente' en de bedoeling van een congres rond dit thema is tweevoudig: Enerzijds willen we het komende jaar zoveel mogelijk informatie verzamelen over wat een leeftijdsvriendelijke gemeente allemaal kan/moet inhouden. Anderzijds moet het congres een door GroenPlus gedragen standpunt opleveren, met het oog op latere verkiezingscampagnes. Dat standpunt moet tegelijk een onderdeel worden van het seniorenluik in het partijprogramma.

Voorjaar 2015 werden deelthema's afgesproken en over de provinciale groepen verdeeld. Na enkele aanpassingen ziet het schema er als volgt uit:

o Antwerpse Groen Senioren

- Transport en mobiliteit

o Groenplus Antwerpen

(provincie)

- Publieke ruimte en gebouwen
- Maatschappelijke participatie

o GroenPlus Limburg

- Heeft geen deelthema maar zal één van de andere groepen ondersteunen

Hiermee roepen we alle GroenPlusers op om op de onderzoeksjournalistieke tour te gaan en alle relevante informatie, gaande van hun directe omgeving tot en met gegevens uit het buitenland, in 'impulsnota's' op te schrijven en met ons te delen.

Wil u meer weten over het begrip 'leeftijdsvriendelijke gemeente'? Bekijk dan de brochure <http://www.vlaamse-ouderenraad.be/Publicaties/ouderenweek/OW2013.pdf>

Wordt zeker vervolgd!

o GroenPlus Oost-Vlaanderen

- Landschap en natuur
- Respect en sociale inclusie

o GroenPlus Vlaams-Brabant

- Sociaal culturele participatie
- Communicatie en informatie

o GroenPlus West-Vlaanderen

- Wonen
- Gezondheid en zorg

In 't vooruitzicht...

Onze Kerstreceptie

We nodigden twee sprekers uit van buiten Groen, die elk vanuit hun invalshoek de gebeurtenissen in Parijs zullen benaderen.

- Ida Dequeecker is al jaren een links en feministisch boegbeeld, een atheïste ook, én mede-oprichter van BOEH, Baas Over Eigen Hoofd.
- Priester Jan Claes neemt het vanuit een evangelisch engagement op voor vluchtelingen en sans-papiers.

Groen opteert voor een actief pluralisme. Op vroegere kerstrecepties spraken al een christen, een boedhist, een agnosticus...

- Johan Malcorps bespreekt de resultaten van de Klimaattop. Hopelijk brengt hij heuglijk nieuws, luisterden de wereldleiders naar de wijze raad van zoveel organisaties en wetenschappers en namen ze uiteindelijk doortastende maatregelen om een klimaatchaos voor onze kleinkinderen te voorkomen.

Johan is fractiemedewerker voor Groen, werkte vroeger op de studiedienst en was Vlaams volksvertegenwoordiger.

Kom naar onze Kerstreceptie en praat bij met een glas en een hapje! Onze receptie is telkens weer een aangename bijeenkomst. Met heel wat oudere Groenen, sympathisanten en een afvaardiging van (Jong) Groen.

We hebben speciale aandacht voor de nieuwkomers.

Vrijdag 18 december - 14.30u - 18u
Nationaal secretariaat,
Sgt. De Bruynestr. 78, Anderlecht,
op 5' stappen van Brussel-Zuid.

Oost-Vlaanderen bezoekt Van Hauwermeirsmolen

Voorjaar 2016 –de juiste datum wordt nog meegedeeld– plant GroenPlus Oost-Vlaanderen een bezoek aan de Van Hauwermeirsmolen in Massemen. Molenaar Roel Dogimont zal er ons rondleiden terwijl de watermolen in werking is. De molen is beschermd als monument, de omgeving als dorpsgezicht. Aansluitend bij het molenbezoek volgt een wandeling door het natuurgebied in de Molenbeekvallei.

<http://watermolenmassemen.blogspot.be/>

Vlaams Brabant wandelt en fietst weer

Het is voorlopig nog heel prematuur, maar noteer alvast deze 3 dagen in je agenda: woensdag 8, donderdag 9 en vrijdag 10 juni 2016. Ankerplaats wordt de abdij van Kortenberg en er zal afwisselend gewandeld en gefietst worden. Je mag je weer aan een gevarieerd programma verwachten, met o.m. (natuur)verkenning, abdijbezoek en uitreiking van Groene Pluimen.

Meer info?
wernerdejonghe@hotmail.com
0477/19.85.43.

Actief Knokke-Heist

Zaterdag 19 december 2015, 15h, CC Scharpoord:

Lezing dr. Hauschka over FairTrade en bio-energetische lichaamsverzorging. Schoonheid m/v zonder 'slavenarbeid'.

Zaterdag 9 januari 2016, 15h, CC Scharpoord:

'Drie koningen, drie koningen...' – Teksten, liederen en muziek rond wijsheid en vreugde. Een traditionele Driekoningentaart mét boon duidt ter plekke een koning aan! Je wordt bedacht met koffie en een gebakje.

Zaterdag 19 maart 2016, 14h, CC Scharpoord:

Lezing Ludwig Borms: 'Hoe antroposofische geneeskunde integreren in een hospitaal'. Homeopathie is een verfijnde methode om patiënten economischer en minder heftig te behandelen.

Praktisch:
Bijdrage per deelname:
€ 7,5 – GroenPlusleden: € 5
CC Scharpoord,
Maxim Willemspad 1,
8300 Knokke-Heist

Info & inschrijving:
nel.rosiers@icloud.com

Jezelf uitschrijven

Het kan, ook al zouden we het jammer vinden je als lezer te verliezen. Tien redactieleden, plus een lay-outer, spannen zich namelijk in om het Zilverblad zowel vormelijk als inhoudelijk steeds beter te maken. Maar als je ons toch niet (meer) ziet zitten, mail ons dan, of bezorg ons een briefje, met de melding dat je het Zilverblad niet meer wilt ontvangen. Het redactieadres luidt:

Zilverblad,
p/a Henri De Braekeleerlaan 47A,
2630 Aartselaar
zilverblad@groen.be

Verantwoording

Tenzij uitdrukkelijk vermeld, berust de verantwoordelijkheid voor artikels en standpunten die in het Zilverblad verschijnen bij de steller ervan. Wanneer het een mening betreft die afwijkt van het partijstandpunt zullen beiden worden vermeld.

Colofon

Zilverblad is een uitgave van GroenPlus en verschijnt 4x per jaar: in maart, juni, september en december. Gedrukt op cyclusPrint papier van 100% gerecycleerde vezels.

Verantwoordelijk uitgever: Hugo Van Dienderen, Sergeant De Bruynestraat 78-82, 1070 Brussel.

Eindredactie: Walter Decoene.

Werken mee aan dit nummer: Rita Van de Voorde, Catherine Stepman, Joris Willaert, Walter Decoene, Elle Van Loy, Hugo Van Dienderen, Frans Roggen, Tania Solomaniuck, Rob Wark, Walter Verwerft.

Redactieraad: Catherine Stepman, Elle Van Loy, Frans Coenen, Frans Roggen, Hugo Van Dienderen, Joris Willaert, Marleen De Vry, Rita Van de Voorde, Tania Solomaniuck, Walter Decoene.

Foto's: Walter Decoene, Tania Solomaniuck, Elle Van Loy, Joris Willaert, Merlijn Doornik.

Druk: De Wrikker cvba / Berchem - www.dewrikker.be

LID WORDEN?

De leden van Groen die 55+ zijn, worden automatisch bij GroenPlus gerekend en ontvangen naast Ecozine ook het Zilverblad. Lid van Groen kan je best worden door eventjes het formulier in te vullen dat je vindt op de website www.groen.be en € 10 over te schrijven op rekening BE 47 0010 9836 8180 van Groen.

BOERENKRIJG

Kozze moest in zijn laatste levensjaar zijn vetmestbedrijfje sluiten, want als de wind verkeerd zat, vielen de mussen van het dak van de burelen. In de vakantie hielp ik hem om varkensmest uit te rijden, die ging onder de kersbomen van nonk. Dan mocht ik op een 'week'dag in bad gaan liggen. Stinken! Kozze zijn bedrijf ging dicht door stadsvolk aan wie hij zelf nog een stuk grond had verkocht. Landbouwgrond die miraculeus in bouwgrond veranderde. Niet wat je kent maar wie je kent, nietwaar? Hoezo milieuhinder? Mestvervuiling? Groen Gezever! Ik hield mij koest. Nonk had een jachtgeweer. Ik stam uit een familie die het over de Boerenkrijg had, alsof nonk zelf nog op de sansculotten had geschoten. In de winning - uit 1689 - was er een schuilkerk geweest, daardoor waren wij van hemelswege en door den Bisskop van Luik gezegend met priesters 'tot in het vierde geslacht!' Gelukkig had ik een neef die zich in '37 in mijn plaats priester had laten wijden! Toen de oudste broer van mijn vader tot ontzetting van zijn maagschap de winning verkocht en er op de plaats van de stallen 'nen bol-lenwinkel van geel steentjes' werd gezet, is de altaarsteen van die schuilkerk gevonden. Het was dus allemaal echt waar geweest! Ook het verhaal van mijn overgrootvader en de heks? Geen woord van gelogen! De boeren die mij hebben voortgebracht hadden een geschiedenis, nauw verweven met hun land en hun boerenhof.

Chris de Stoop vindt het verschrikkelijk dat de polders aan de Scheldeoevers met zand opgespoten werden en voor eeuwig en drie dagen aan de landbouw werden onttrokken. Maar hij vindt het niet om in zijn handjes te klappen dat men besliste om een duizend jaar oud landschap onder water te zetten. Waarom moeten boeren onteigend worden om de onteigeningen voor de havenuitbreiding te compenseren? Zijn die glooiende akkers dan geen natuur? Doel gaat eraan voor de haven en eeuwenoude hofsteden worden onder water gezet, want hier komt nieuwe natuur! 'Dit is mijn hof' is geen afrekening met de groene beweging. De Stoop rouwt over zijn ma en zijn broer. Hij treurt over het verdwijnen van de boerenstand waartoe hij zelf al niet meer behoorde, over het verval van de boerderij die hij na de dood van zijn broer draaiend wil houden. In zijn mooie melancholische relaas trilt het schuldgevoel mee. Het landschap van zijn jeugd verdwijnt voor zijn ogen en hij bekijkt het met de ogen van een boer. Hij rouwt zoals ik rouw om het landschap van mijn jeugd waar een duizendjarige linde een beetje in de weg stond van een paljas uit Saint-Josse. Dat de natuurbeweging een paar zitjes heeft in de raad van bestuur van het havenbedrijf troost De Stoop niet.

Havenbaron Fernand Huts heeft een kasteel in de polder, maar dat landschap had voor hem net zo goed van karton kunnen zijn, een nieuw bewegwijzerd Disneypolderlandschap waarin het goed jagen is. De boerenzoon in ons zegt dat wat waardevol is, een geschiedenis heeft. En wie vraagt de mening van die eenzame kievit met natte voeten?

FRANS ROGGEN

Chris de Stoop : 'Dit is mijn hof' - De Bezige Bij, Amsterdam/Antwerpen